

Problematika zodpovednosti za škodu spôsobenú vadným výrobkom, nazývaná tiež zodpovednosť za výrobok, sa od počiatku profiluje ako osobitný problém teórie i praxe občianskoprávnej zodpovednosti. Korene tohto problému siahajú do začiatkov 20. storočia v priemyselne vyspelých krajinách, najprv v USA a neskôr i v Európe. Úlohou tohto právneho inštitútu je nájsť zodpovedajúci právny základ, na ktorom by výrobca zodpovedal poškodenému za škody vznikajúce z vadnosti jeho výrobkov. Pri hľadaní zodpovedajúceho právneho riešenia zodpovednosti za výrobok bol významným krokom prijatie Smernice č. 85/374/EHS z 25.7.1985 o harmonizácii zákonov, nariadení a správnych ustanovení členských štátov týkajúcich sa zodpovednosti za vadné výrobky (ďalej len „Smernica“). Smernica nepochybne prispela k zvýšeniu úrovne bezpečnosti výrobkov a k samotnej ochrane spotrebiteľov, i keď v prípade niektorých členských štátov bola ochrana spotrebiteľov na vysokej úrovni už pred transponovaním Smernice do národného právneho poriadku. To je prípad aj Fínska, ktorý Smernicu transponoval do svojho právneho poriadku vo forme Zákona o zodpovednosti za výrobok¹ (ďalej len „Zákon“) v roku 1990 a ktorý je rozpracovaný v tretej kapitole tejto práce. V tejto kapitole je navyše porovnaný fínsky Zákon so Smernicou a navyše čiastočne s českým Zákonom o zodpovednosti za škodu spôsobenú vadným výrobkom² (ďalej len „ZOSVV“), kde je pozornosť venovaná odlišným prístupom k implementovaniu ustanovení Smernice do fínskeho a českého právneho poriadku. V prípade ZOSVV, ktorý je upravený vo štvrtej kapitole tejto práce, je pozornosť zameraná na jeho kompatibilitu so Smernicou. Samotná Smernica, upravená v kapitole druhej tejto práce, je rozobratá s ohľadom na jej najproblematickejšie ustanovenia z výkladovej stránky. Výkladu jednotlivých ustanovení Smernice sa dotýka kapitola 2.3 tejto práce, ktorá obsahuje zoznam judikatúry Súdneho dvora ES, v ktorom Súdny dvor vrámcí rozhodovania o predbežných otázkach alebo vrámcí rozhodovania o žalobách Komisie ES o nesplnení zmluvných povinností členskými štátmi stanoví spôsoby interpretácie najproblematickejších ustanovení Smernice a tak významne prispieva k hlavnému cieľu Smernice, to jest k harmonizácii úpravy zodpovednosti za výrobok.